

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένην ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἔλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 16 Ἰουλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ 33

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥΘ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Πρὸς τὸ βορῆα

Μιά μέρα οἱ φυλὲς τῶν κυνηγῶν, ξεσηκωμένες ἀπὸ τὸ κτύπημα τῶν ταμπούρλων, ἔτρεξαν γιὰ νὰ παραμυ-
νέψουν τὰ μαμμούθ στὴν ὄχθη ἐνδὲς ποταμοῦ. Εἶχαν ἰδεῖ τὸ κοπάδι ἀπὸ μακριὰ νὰ ἔρχεται καὶ μὲ φωνὲς καὶ μὲ κτυπήματα τῶν τὰμ-τὰμ νόμισαν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ τὸ τρομάξουν καὶ νὰ τὸ κάνουν νὰ γυρίσῃ πίσω. Μάταιος ὁ κόπος τους. Τὰ μαμμούθ εἶχαν μπεῖ ἀδίστακτα σὶν νερό. Τίποτε δὲν τὰ σταμα-
τοῦσε οὔτε κἂν οἱ φωτιὲς ποὺ εἶχαν ανάψει στὴν ἀκροπο-
ταμιά. Τὰ πιδ δειλὰ ἀπὸ τὰ ζῶα ἔκαναν ἕναν κύκλο γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν καπνὸ. Με-
ρικὰ ἐσχάτισαν καὶ ἄφησαν νὰ τὰ παρασύρῃ τὸ ποτάμι, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ὅμως ὅλη ἡ συμπαγὴς μᾶζα τοῦ κοπαδιοῦ πέρασε σύσσωμη.

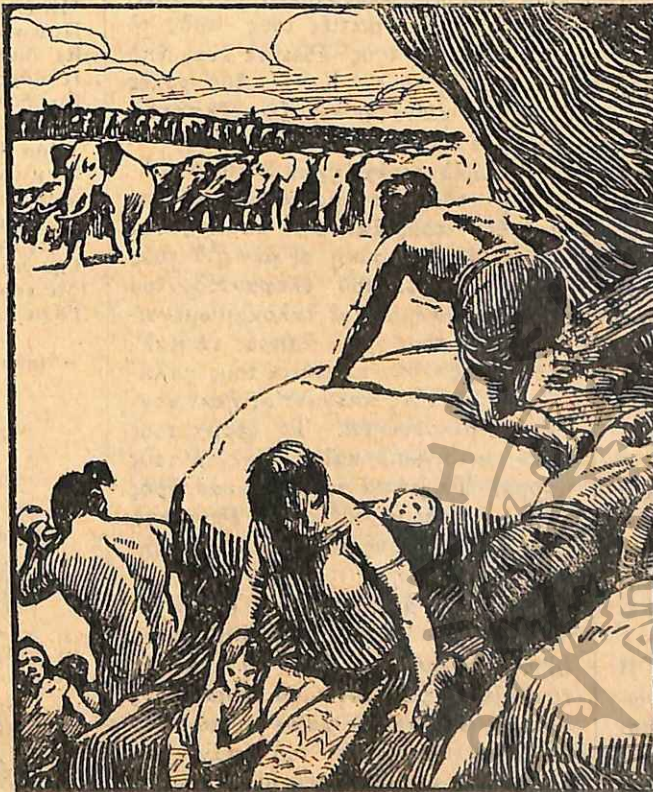
Οἱ ἄνθρωποι τὸ εἶχαν βά-
λει στὰ πόδια τρομοκρατημέ-
νοι, γιὰτὶ φοβήθηκαν τὸν
θυμὸ τῶν μαμμούθ. Μὰ ἐκεῖ-
να δὲν τοὺς ἔδωσαν κἂν προ-
σοχή. Εἶχαν ἕνα σκοπὸ μπρο-
στά τους καὶ τραβοῦσαν κα-
τὰ κεῖ.

Περνώντας τίς πεδιάδες
τῆς Μοραβίας εἶδαν νὰ ξε-
προβαίνουν ἀπὸ τῇ γῇ τὰ ἀ-
σπρισιμένα κόκκαλα τῶν προ-
γόνων τους. Τὸ χῶμα φερ-
μένο ἀπὸ τὸν ἄνεμο σκέπαζε
σιγὰ-σιγὰ τὰ ἀπέραντα αὐτὰ
ὀστεοφυλάκια ὅπου ἄλλοτε οἱ
κυνηγοὶ τοῦ ἐλεφαντόδοντου
συγκέντρωναν τοὺς σκελετοὺς

ἀπὸ τὰ θύματά τους. Ποιὰ δραματι-
κὰ περιστατικά, τοὺς ἔκαναν νὰ ἐγ-
καταλείψουν τὰ μέρη ἐκεῖνα μὲ ὀ-
λους τῶν τοὺς θησαυροὺς ; Ἐπιδη-
μίες ; πόλεμοι ;

Ἄγριοι καὶ παράφωνοι μυκηθμοὶ
ἀκούστηκαν. Τὸ κοπάδι χαιρετοῦσε
γιὰ τελευταία φορὰ τοὺς νεκροὺς τοῦ
προγόνου καὶ κυριευμένο ἀπὸ ἕνα
ξαφνικὸ τρόμο ἄρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ
νὰ ξεμακρύνῃ ὅσο πιδ νωρὶςμποροῦ-
σε ἀπὸ τὸν τόπο αὐτὸν τοῦ θανάτου
καὶ τῆς καταστροφῆς.

Οἱ κυνηγοὶ ἔβλεπαν ἀπὸ μέρα σὲ

«Οἱ ἄνθρωποι, ἐκπληκτοὶ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν εἰσβολήν..»
(Σελ. 282 στ. α')

μέρα νὰ μεγαλώνῃ ἡ ἀπόσταση ποὺ
τοὺς χώριζε ἀπὸ τὰ μαμμούθ καὶ ἄρ-
χισε νὰ τοὺς κυριεύῃ ἡ ἀποθάρρυν-
ση. Ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, οἱ φυλὲς
ἄφησαν τὴν καταδίωξη καὶ γύριζαν
πίσω στὸν τόπο τους.

Σὲ λίγο μόνο μιὰ φυλὴ ἀκολου-
θοῦσε τὰ ἔχνη τῶν μαμμούθ. Περ-
πατοῦσε βδομάδες ὁλόκληρες ἀλλὰ
δὲν ἔδειχνε οὔτε πὼς εἶχε δειλιάσει,
οὔτε πὼς εἶχε κουραστεῖ. Οἱ ἄνδρες
προχωροῦσαν μὲ τὸ ἴδιο σταθερὸ
πάντα βῆμα, μὲ τὴν προσοχή τους ἀ-
κοίμητη, ἀνάμεσα στὰ ἄγνωστα καὶ
καινούργια αὐτὰ μέρη ὅπου τοὺς εἶ-
χε φέρεῖ ἡ καταδίωξη τῶν μαμμούθ.

Ὡστόσο τὰ ἔχνη τῶν μαμμούθ γί-
νονταν ὁλοένα καὶ λιγώτερο καθα-
ρά. Ἡ στέππα πρόφθαινε νὰ
ἐπουλώσῃ τίς πληγὲς ποὺ
τῆς ἄνοιξαν τὰ βαρειά τους
πόδια καὶ τὸ χορτάρι φύτρω-
νε ἐπάνω στὰ πατήματά τους.
Μὰ δὲν ἀποθαρρύνονταν. Ἡ-
ξεραν πὼς ἕνα μαμμούθ μπο-
ρεῖ νὰ τρέξῃ σὲ μιὰ μέρα
τριπλασία ἀπόσταση ἀπὸ ἕ-
ναν ἄνθρωπο. Μὰ ἀδιαφοροῦ-
σαν. Γινώριζαν ὅτι ἀργὰ ἢ
γρήγορα, εἴσω κι' ἂν ἀναγκ-
άζονταν νὰ πάνε ὡς τὴν ἄ-
κρη τῆς γῆς, θὰ τὰ ἐφθα-
ναν ! Γιὰτὶ ἦταν ἐπίμονοι
καὶ ὑπομονητικοί.

Ἔτσι οἱ κυνηγοὶ συνέχι-
σαν κανονικὰ τὴν πορεία
τους. Οἱ γυναῖκες κουβαλῶν-
τας στὴ ράχη τους ὅλο τὸ
νοικοκυριὸ τους καὶ κρατών-
τας τὰ παιδιὰ τους ἀπὸ τὸ
χέρι ἢ ἔχοντας φορτωμένα
τὰ μικρότερα στὴ ράχη τοῦ
ἄνδρος. Οἱ ἄνδρες πάνοπλοι, ἔτοιμοι
νὰ ὑπερασπίσων τίς οἰκο-
νεῖές τους καὶ τὴν φυλὴν τοῦ

Μὰ κανένας κίνδυνος δὲν
τοὺς ἀπειλοῦσε. Τὰ μόνυ
ἀνθρώπινα πλάσματα σ' ἐ-

λη την απέραντη στέππα ήσαν αυτοί μονάχα. καμμιὰ εκατοστή άνθρωποι που έτρεχαν πίσω από τα μαμμούθ. Τό βράδυ μέσα στον κάμπο μόνο μιά φωτιά άπαντούσε στις φωτιές των άστρων. Ήταν ή φωτιά του νυχτερινού καταυλισμού των νομάδων που την άναβαν άφου πρώτα έσκαβαν πρόχειρα μιά τρύπα στη γή.

Σε λίγο ή στέππα άρχισε νά γίνεται πιό χλοερή, τό χορτάρι πιό παχύ, έδω κι' εκεί έβλεπαν κοπάδια από ταράνδους που έδοσαν έλευθερα και ήμερα, γιατί δεν γνώριζαν τους ανθρώπους.

Μερικοί από τους κυνηγούς πρότειναν νά έγκατασταθούν στον τόπο αυτόν όπου ή ζωή φαινόταν τόσο εύκολη και βολική.

Μα οι περισσότεροι δεν δέχτηκαν την πρότασή του. Ένα σκοπό είχαν: νά φτάσουν τα μαμμούθ. Έπρεπε νά τον έγκαταλείψουν τώρα που κέντευαν νά φθάσουν στο τέρμα;

Γαλανισμένη από τα θερμά λόγια του άρχηγού της ή φυλή των κυνηγών ξεκίνησε με νέα διάθεση. Πέρασε άνάμεσα από κοπάδια ταράνδων και βουβαλιών που έδοσαν άνεόκλητα στα πλούσια αυτά λειβάδια και άκολούθησε τον δρόμο που είχαν τραβήξει τα μαμμούθ.

Η άτέλειωτη και μονότονη στέππα ξετυλιγόταν κάτω από τα πόδια τους μέρες και βδομάδες. Όσο προχωρούσαν κατά τό Βοριά παρατηρούσαν κάτι παράξενα φαινόμενα. Οι ήμέρες γίνονταν όλο και μεγαλύτερες και οι νύχτες μικρότερες. Οι άνθρωποι ρωτούσαν τους μάγους τους και άναλογίζονταν μήπως τυχόν κέντευαν νά φθάσουν στη χώρα εκείνη που ό ήλιος δεν φεύγει ποτέ από τον ούρανό. Στο τέλος οι νύχτες έγιναν τόσο μικρές που τό σύρσιμο το άκολούθησε άμέσως τό ξημέρωμα.

Επιτέλους ένα πρωϊνό κάτω από τό ήμισυ φως της αύγης, οι άνθρωποι είδαν πέρα στον ορίζοντα νά ξεχωρίζουν κάτι στρογγυλωποί όγκοι, τα μαμμούθ.

Γεμάτοι χαρά και υπερηφάνεια σήκωσαν ψηλά τό κεφάλι τους. Όλη την κούρασή τους, όλους τους κόπους τους ξεχάσανε τή στιγμή τούτη που ή επιτυχία στεφάνωνε την έπιμονή τους.

Οι άνδρες έκαναν συμβούλιο. Η στέππα δεν παρουσίαζε καμμιά άνωμαλία, κανένα ύψωμα που νά μπορούσε νά τους κρύψει. Όστόσο μακριά τους φαινόταν πώς κυλούσε κάποιο ποτάμι. Έπρεπε νά πάνε νά ίδούνε.

Προσπαθώντας νά κρύβονται όσο καλύτερα μπορούσαν οι κυνηγοί έκαναν κι' αυτόν τον τελευταίο δρόμο. Πραγματικά ή πεδιάδα κοβόταν στη μέση από ένα ποτάμι που έτρεχε άνάμεσα σε δυό ψηλές και άπότομες όχθες.

Όστόσο, όταν έφθασαν στην άκρη του βράχου που από κάτω κυλούσε άφρίζοντας τό ποτάμι, είδαν ένα θέαμα άπρόσπτο, που δεν τό περίμεναν. Νόμιζαν πώς ήταν τα μόνα άνθρωπινα πλάσματα που ζούσαν σ' αυτό τον άγριο τόπο. Τίποτε ίσκαμε τώρα δεν τους είχε κάνει νά φαντασθούν πώς μπορεί νά ήσαν άλλοιότιμα τα πράγματα. Και νά, που τώρα άλλοι άνθρωποι στέκονταν εκεί, στην άντικρινή άκροποταμιά. Είχαν στήσει τις σκηνές τους σ' ένα μέρος προφυλαγμένο, έτσι που από μακριά δεν διακρίνονταν καθόλου.

Μαρμαρωμένοι από έκπληξη οι κυνηγοί των μαμμούθ στάθηκαν και τους κοίταζαν σιωπηλοί. Οι άνδρες, όρθιοι στην άκροποταμιά καμάκωναν τα ψέρια που πηδούσαν στον άφρό. Μ' ένα πέταμα νά πετούσαν πίσω τους, ενώ εκείνα άκόμη σπαρταρούσαν, οι γυναίκες στη στιγμή τά έπιαναν, τά ξεκοιλιάζαν και τά κρεμούσαν από μακριά καλάμια γιά νά τά ξεράνουν.

Έξαφνα άκούστηκε μιά δυνατή φωνή. Οι ψαράδες άφησαν τή δουλειά τους και μαζεύτηκαν όλοι μαζί, ύψώνοντας τις ματιές τους προς τό σημείο που τους έδειχνε ένας από τους δικούς τους. Κι' οι δυό φυλές ένοιωθαν φαίνεται την ίδια έκπληξη γιά τή συνάντησή τους.

Άλληλοκοιτάχθηκαν επί ώρα πολλή και τό κοίταγμα αυτό φαίνεται πώς δεν τους έκανε ν' άποκτήσουν καμμιά έμπιστοσύνη οι μόν γιά τους δέ. Οι κυνηγοί του έλεφαντόδοντου ήταν ψηλόςσωμοι και καλοκαμωμένοι. Τό δέρμα τους ήταν άσπρο, τα μαλλιά τους ξανθά, τα μάτια τους γαλανά. Οι ψαράδες άπεναντίας ήταν κοντοί και μικρόσωμοι. Τό δέρμα τους ήταν κιτρινωπό και τα μαλλιά τους μαύρα. Τα μάτια τους λóξευαν προς τους κροτάφους κι' αυτό έδινε στη φυσιογνωμία τους μιά έκφραση σκληρή και πονηρή.

Οι ξανθοί άνθρωποι που είχαν έρθει από τό νοτιά προσπάθησαν νά έρθουν σε συνεννόησης. Ό άρχηγός τους είπε μερικά εύγενικά λόγια στους άλλους, μά εκείνοι φαίνεται πώς δεν τον κατάλαβαν γιατί του άπάντησαν σε μιά γλώσσα άγνωστη δίχως νά έγκαταλείψουν την έχθρική τους στάση.

Από τή μιά μεριά κι' από την

άλλη άρχισαν νά γίνονται συμβούλια. Ό άρχηγός των κυνηγών είχε την ιδέα πώς δεν θα ήταν δύσκολο νά συνεννοηθούν με τή φυλή των ψαράδων. Μήπως ή στέππα δεν ήταν άρκετά ευρύχωρη ώστε νά τους χωρέσει όλους; Αυτοί θα κυνηγούσαν τα μαμμούθ. Οι άλλοι άς ψάρευαν στο ποτάμι.

Με διάφορα νοήματα οι λευκοί άνθρωποι προσπάθησαν νά δώσουν στους άλλους νά καταλάβουν σε τί συνεννόηση ήθελαν νά καταλήξουν. Έδειξαν με τό δάχτυλο τα μαμμούθ που οι μορφές τους διακρίνονταν άμυδρά στον ορίζοντα και με χειρονομίες τους έδειξαν ότι ο μόνος τους σκοπός ήταν ή άπόκτηση του έλεφαντόδοντου.

(Άκολουθεϊ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΑΞΙΔΙ

Άπ' τό παράθυρο θωρώ τό πλοίο Νά φεύγει μακριά και λέω «άντια» Άπλώνω, στον άγέρα ένα μαντήλι. Τό φέρνω μιά στο μάτι, μιά στα χείλη Κλαίω, σιγά-σιγά και τό φιλό. Και πάλι ξαναλέω «στο καλό»!.. Καθώς τό κύμα ύψώνει τον άφρό του Κι' ό έλικας σκορπίζει τον άχό του Σε βλέπω, όρθό και νέο στη πλώρη ά-

Άργά νά χαιρετάς...ώς που σε χάνω... Σε χάνω έσένα ως όραμα, τό πλοίο Και μέσα στο δωμάτιο κάνε κροθ Και δεν είναι χειμώνας, κι' ή νυχτιά Είναι γιομάτη θείαν άστροφεγγιά... Θα περμένω ξάγρυπνη στο στρώμα Έναν αιώνα ολάκερο νάρθη Ένα γράμμα δικό σου, κάτι τι Που νά μ'ας λέη «Σας θυμάμαι άκόμα»! Κι' όμως, άλλες χρονιές καλές, θυμήσου Πληθος τά γράμματα έφταναν έδω Και δεν περνούσε μέρα νά μ'ή δώ Και νά μ'ή ζωντανέσω τή μορφή σου! Τώρα βουβή έβυθίστηκε ή ψυχή Σε μιάν άπελπισμένη άπαντοχή Σκόβω μ' έλπίδα προς τον άδειο δρόμο Δεν βλέπω πουθενά τον ταχυδρόμο Μήτε ένα γράμμα πλέον, κι' αν περνά Την πόρτα τή δική μας δεν κτυπά... (Με τυραννεί μιά έπιγνώση πικρή Τάχα έγραψαν ποτές τους οι νεκροί!)

MARIA M. ΦΑΛΑΓΚΑ

(Άπό τό «Τραγούδι του πατέρα μου»)

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙ Η ΠΡΟΦΟΡΑ

Άγαπητοί μου,

ΠΟΧΘΕΣ από τό Ραδιόφωνο άκούγα ένα έλληνικό τραγούδι. Η μουσική δεν ήταν κακή, τα λόγια όμως ήταν γελοία. Και γίνονταν άκόμα περισσότερο, καθώς τάλεγε ή νεαρή έλληνίδα τραγουδίστρια. Τί προφορά ήταν εκείνη; ! «Όλα τα ιτ, νύ, νή, νεί, νοί, τάλεγε όπως τά λένε οι ξένοι: πι κι' όχι gni (στο λατινικό ignis π. χ.) όπως τά λέμε μεϊς κι' όλα τα λί, λή, λύ, λεί, λοι σά li, κι' όχι gli (στο γαλλικό Broglie π. χ.) όπως τά λέμε οι Έλληνες. Έλεγε φωλι-ά, μαλλι-ά, αντί φωλιά, μαλλιά. Έλεγε τή ψυχή, τή καρδιά, τή τύχη, κι' όχι την ψυχή, την καρδιά, την τύχη (την μπουχτή, την καρδιά, την τύχη, ρωμείκια) Άκόμα και τό ε τό πρόφερε σχεδόν σά γαλλικό eu, κι' έτσι τό πεθανμένη τό έλεγε peuthameuni. Όλοι γενικά οι φθόγγοι, κι' εκείνοι άκόμα που τους έπρόφερε έλληνικά, είχαν στο στόμα της μιά άσάθεια, μιά άβεβιότητα, που ένόμιζες πώς κι' αυτοί είναι ξένοι. Άηδία, σάς λέω, φρίκη. Και καθώς την άκούγα, συλλογίζόμουν: Έδω ήθελα νά είχα την άγαπητή μας Παρηγοριά, την παλιά μας φίλη, που είχε αντίρρησης γι' αυτά που έγραφα την άλλη φορά, νά τή ρωτήσω και νά μου πη: ποιός έκαμε τή δύστυχη αυτή νεαρή Έλληνίδα ένα οίκτηρο «άγλωσσο όν»; Η προσπάθεια, χωρίς άλλο, που έβαλε γιά νά μάθω με την προφορά τους τα γαλλικά, μιά προσπάθεια που τής στρέβλωνε και επιτέλους τής έχάλασε τα φωνητικά της όργανα—τά τελειότατα έλληνικά—σε τρόπο που και τή μητρική της γλώσσα νά την προφέρει σάν ξένη.

Η Παρηγοριά μ'ας βεβαιώνει πώς ποτέ της δεν είδε κανένα νάγωνίζεται, νά ιδρώνει και νά υποφέρει τόσο γιά νά μιμηθί μιά ξένη προφορά, όσο ή μικρή μου εκείνη φίλη όταν μελετούσε τα γαλλικά της. Όλα τα κορίτσια, λέγει, στο γαλλικό σχολείο που πήγαινε κι' αυτή, μάθαιναν νά προφέρουν με τή μεγαλύτερη ευκολία τους φθόγγους τής ξένης γλώσσας. «Αδύνατο! Μπορεί νά μ'ην έκαναν σάν τή μικρή μου φίλη, που γι' αυτήν ή δυσκολία ήταν κάπως μεγαλύτερη; αλλά δεν μπορεί νά μ'ην αισθάνονταν κι' εκείνα μιά δυσκολία που τήν κατανικούσαν με κόπο. Άλλοιότιμα θάπρεπε νά παραδεχθούμε πώς γεννήθηκαν, έλληνίδες αυτές, με γαλ-

λικά λαρύγκια, που θα ήταν παράλογο. Ώ, χρειάζεται κόπος και κόπος γιά νά κατορθώση ένας Έλληνας ή μιά Έλληνίδα, που δεν έζησε μάλιστα χρόνια σε ξένο τόπο, ή δεν είχε από μικρές ή από μικρή ξένη γκουβερνάνα, νά προφέρει σάν Άγγλος σκουέαρ (square), ή σά Γάλλος due, jai, germain, heureuse, ή σά Γερμανός Bekantschaft (μπεκάντ-τσάφτ)! Και τό αποτέλεσμα τό βλέπουμε καθεμέρα, πάντων στάθηναι σαλόνια και στα ήδεα.

Ό άγαπητός μας Ταυρομάχος, που κι' αυτός διατύπωσε μερικές αντιρρήσεις, λέγει πώς έγνώρισε ξένους νά μιλούν τα έλληνικά σάν Έλληνες—χωρίς βέβαια νά χύσουν και τή δική τους προφορά—καθώς κι' Έλληνες νά μιλούν γαλλικά σά Γάλλοι, χωρίς γι' αυτό νάλλοιώνουν την προφορά των έλληνικών τους. Άλλ' αυτοί, καθώς του είπα κι' ή Διάπλασις, είναι έξαιρέσεις. Κι' έγω άκούσα τόν περίφημο γάλλο νεοελληνιστή φιλόλογο και γλωσσολόγο Pernot νά μιλή έλληνικά και τόν πήρα γιά Έλ-

ληνα' όλοι όμως οι άλλοι σοφοί ξένοι νεοελληνιστές που τους έγνώρισα—Dieterich, Hesselings, Steinmetz, Roussel και καθεξής—μιλούσαν τα έλληνικά, όρθότατα βέβαια, μά σά Γερμανοί, Όλλανδοί ή Γάλλοι. Κι' έγω έτυχε νά γνωρίσω γαλλομαθείς Έλληνες με τέλειο άξάν, που όταν μιλούσαν έλληνικά, δεν έπρόφεραν τό μέλι σά meuli... Άλλά τί σημαίνει; Ό κανόνας είναι αυτός: Οι ξένοι, που μαθαίνουν νά μιλούν έλληνικά, δεν κοπιάζουν άδικα νά μιμούνται και την έλληνική προφορά, παρά τά λένε γενναία κι' άνθρώπια, με τή δική τους. Άπεναντίας, οι Έλληνες που μαθαίνουν μιά ξένη γλώσσα, τό πρώτο που κοιτάζουν είναι νά μιμηθούν την προφορά της, ώστε νά μιλούν και νά τους παίρνουν γι' Άγγλους, Γάλλους ή Γερμανούς—σά νάταν ντροπή νά φαίνονται Έλληνες—κι' ή μεγάλη προσπάθεια που καταβάλλουν, τους στρεβλώνει τα φωνητικά όργανα, ώστε νά τους παίρνουμε γιά ξένους κι' όταν μιλούν—ή τραγουδούν—έλληνικά... Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό MARIA - PIA SORRENTINA

—Συνέχεια από τό προηγ. και τέλος—

—Κι' αλήθεια. Μιά μέρα ό Άλέξανδρος έπεσε από τό άλογό του και σκοτώθηκε. Έγώ τον έκλαψα με την καρδιά μου. Μά ό Στάνις δεν συλλογίζόταν παρά τα εκατομμύρια που θα κληρονομούσε. Είχαν άρχίσει κιόλας οι διάφορες διατυπώσεις όταν μιά μέρα ήρθε ένας άνθρωπος και μ'ας άπεκάλυψε πώς ό Άλέξανδρος είχε παντρευτεί κρυφά πριν από δυό χρόνια. Είχε πάρει μιά νέα φτωχή που πέθανε ύστερα από ένα χρόνο άφου έβαλε στον κόσμο ένα κοριτσάκι. Και τό κοριτσάκι αυτό ήταν ό γενικός κληρονόμος των εκατομμυρίων του Άλεξάνδρου.

Ό Στάνις δεν έννοούσε νά πιστέψη τον άνθρωπο αυτόν. «Όταν υποστηρίξει κανείς τέτοια έξωφρενικά πράγματα, του έλεγε, πρέπει νά έχη και άποδείξεις». Τότε ό Φαντόνι έτοι λεγόταν ό άνθρωπος αυτός του έδειξε τό πιστοποιητικό του γάμου του άδελφού μου και τό πιστοποιητικό τής βάπτισης τής Άννας. Ισα-βέλλας Βάρνα και μ'ας δήλωσε πώς ήταν ό άντρας τής παραμύθιας του παιδιού και γι' αυτό ένδιαφερόταν τόσο γιά την τύχη τής όρφανης. Τέλος πάντων ύστερα από πολλές συζητήσεις ό άνθρωπος αυτός δέχτηκε νά του δώσει ό άδελφός μου ένα με-

γάλο ποσό και νά φύγν, με τή γυναίκα του και τό παιδί γιά την Άμερική.

—Στόν Άγιο Φραγκίσκο; ρώτησε ό άστυνομικός.

—Μάλιστα, στον Άγιο Φραγκίσκο. Έτσι έμεις κληρονομήσαμε χωρίς καμμιά δυσκολία την περιουσία του άδελφού μας. Μά ό Στάνις δεν ήταν ήσυχος. Φοβόταν πάντοτε μήπως τυχόν ό Φαντόνι θέλοντας νά τον εκβιάσει φανέρωνε την ταυτότητα του παιδιού. Έβαλε λοιπόν ιδιωτικούς άστυνομικούς νά τον παρακολουθούν και τότε έμαθε πώς ό Φαντόνι είχε φάει τα χρήματα που του έδωσε και γύρευε νά έρθη σ' έπικοινωνία μαζί μας γιά νά του δώσουμε κι' άλλα. Αποφάσισε τότε νά κάνη ένα πράγμα παρακινδυνευμένο που πέτυχε όμως στην έντέλεια. Έβαλε νά κλέψουν τή μικρή και νά την έμπιστευθούν μ' ένα μικρό χρηματικό ποσόν σε μιά Ιταλίδα που γύριζε στον τόπο της.

—Στην Όνωρίνα Μπάλντι; ρώτησε ό άστυνομικός.

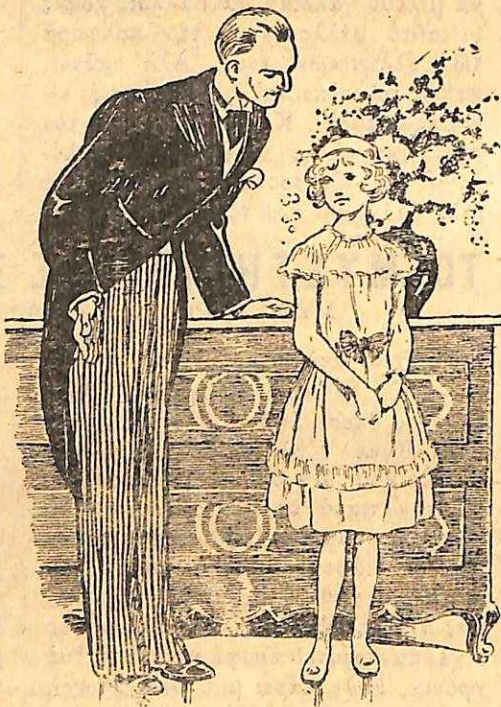
—Ναι σ' αυτήν. Οι άνθρωποι μας τής είπαν κάποιο ψέμμα γιά νά την κοροϊδέσουν και τής δήλωσαν πώς ή μικρή ονομαζόταν Άνναμπέλλα Λωράν, γιά νά χύσουν οι Φαντόνι όλότελα τα ίχνη τους. Δεν ξέρω

άν η Όνωρίνα τους πίστεψε στ' αλήθεια ή έκανε μόνο πώς τους πιστεύει. Όπωςδήποτε έφυγε από την Αμερική και ήρθε έδω απ' όπου ο Στάινς μπορούσε να παρακολουθή καλύτερα τη μικρή. Έν τω μεταξύ για να τριμοκρατήσει την παραμόννα και τον άνδρα της τους έγραψε και τους ζήτησε νέα για το παιδί. Έκείνοι μη τολμώντας να του απαντήσουν πώς ή μικρή είχε εξαφανιστεί έφυγαν από τον Άγιο Φραγκίσκο και σε λίγο μάθαμε πώς ή γυναίκα πέθανε και ο Φαντόνι είχε πάει στην Αλάσκα. Πέρασαν χρόνια. Ο αδελφός μου πέθανε και μόνος κληρονόμος της περιουσίας έμεινα εγώ. Τώρα όμως που την είχα φροντίσει μόνον τη χάσω. Άνέθεσα κι' εγώ σε αστυνομικούς, όπως είχε κάνει ο Στάινς, να ψάξουν και να ιδούν τί είχε απογίνει ο Φαντόνι, ο μόνος άνθρωπος που γνώριζε την αλήθεια. Τον ανακάλυψαν την ώρα που έτοιμαζόταν να γυρίσει στην Ιταλία. Μπήκαν στο ίδιο πλοίο μαζί του και δεν τον άφησαν από τα μάτια τους. Ο άνθρωπος αυτός είχε μάθει, δεν ξέρω με τί τρόπο, πώς το κοριτσάκι βρισκόταν έδω και ζητούσε με κάθε μέσον να έρθη σε επικοινωνία μαζί της. Είχε φαίνεται μετανοιώσει για το κακό που της έκανε και ζητούσε να το επανορθώσει. Δεν άργησε όμως να καταλάβη πως παρακολουθείται και γι' αυτό άρχισε να μεταχειρίζεται διάφορα τεχνάσματα με την ελπίδα πως θα ξεγελάσει τους δώκτες του. Αυτός ήταν που σ' έδωσε το ραντεβού στο φυλάκιο του δασοφύλακα, αυτός ήταν που έκανε τα νοήματα της Άνναμπέλλας από το παράθυρο, αυτός ήταν που ντυμένος με γυναικεία ρούχα της είχε δώσει την ξανθή κούκλα. Μά πάντοτε οι άνθρωποι μου προλάβειν και ματαίωσαν τις ενέργειές του. Όπου στο τέλος άπαυδισμένος πιά και με το φόβο ότι στο τέλος ο Φαντόνι μπορούσε να φερθή πιά έξυπνα και ν' αποτανή ή πιά στην Άνναμπέλλα, αλλά σ' έναν από τους φίλους της και τους προστάτες της, κι' έτσι γινόταν γνωστή ή αλήθεια, αποφάσισα ν' απαγάγω την Άνναμπέλλα για τρίτη φορά και να τη φέρω πιά κοντά μου για να την έχω κάτω από την άμεση επίβλεψή μου.

— Και ή Γκρέτα, τί ρόλο έπαιζε σ' όλην αυτή την ιστορία; ρώτησε με άγωνία ο Καζίμιρ. Γιατί ο Φαντόνι είχε σημειώσει στην περρούκα της κούκλας τη διεύθυνσή της;

— Γιατί ήξερε πως αγαπούσε και

προστάτευε την Άνναμπέλλα και γνώριζε κιόλας πως σχετιζόταν τόσο στενά με μένα ώστε αν μάθαινε το άδικο που είχα κάνει της μικρής θα έλασκόυσε όλη την επιρροή που είχε πάνω μου για να με πείσει να το διορθώσω. Άχ, ή Γκρέτα, έκανε άναστενάζοντας. Τόσο άγνή, και τόσο άθωα. Τώρα και μερικές ήμέρες είχε έρθει έδω και είχε έμπιστευθεί σε μένα στον παλιό οικογενειακό φίλο του πατέρα της, όλο τον πόνο της και όλη της τη θλίψη για την εξαφάνιση της μικρής. Που να ξέρη, ότι λίγα μέτρα μόλις παραπέρα, χωρισμένο μόνον από ένα λεπτό μεσότοιχο, βρισκόταν το παιδί που άναζητούσε. Η επίσκεψή της και ή θλίψη της με κλόνησαν. Μ' έκαναν να ιδω το έγκλημα που έκανα σ' όλο του το

βάθος. Το πάθος του πλούτου με κρατούσε ακόμη σκιάδα του, μα ώρες ώρες έβλεπα καθαρά μπροστά μου πόση λίγη ζωή έχω να ζήσω ακόμη και πόσο καλύτερο θα ήταν να άλλαξα σε χαρά όλη τη λύπη που είχα προσενήσει ως τώρα, και αν δεν προλαβαίνατε σεις, ίσως...

Η άναπνοή του βαρύνου Βάρνα γινόταν όλο και γοργότερη και οι φράσεις του όλο και πιά σύντομες. Τις τελευταίες τις πρόφερε βάζοντας μεγάλη προσπάθεια. Άνάπνεε με κόπο και τα χείλη του ήσαν μελανά. Στο τέλος δεν μπόρεσε να εξακολουθήσει. Ο Καζίμιρ κι' ο αστυνομικός έτρεξαν με ένα ποτήρι νερό και ή Άνναμπέλλα που από λίγη ώρα βρισκόταν κοντά του και παρακολουθούσε μ' άγωνία τα λεγόμενά του, έτρεξε

και γονάτισε στα πόδια του ανθρώπου που υπέφερε και έπιασε το χέρι του. Στην έπαφή του τρυφερού αυτού παιδικού χεριού, ο άνθρωπος που σ' όλη του τη ζωή είχε καταδιώξει την Άνναμπέλλα, άνοιξε τα μάτια του, την κοίταξε μ' ένα άπερίγραπτο βλέμμα και σήκωσε το χέρι του σαν να ήθελε να την ευλογήσει. Ύστερα άφησε το κεφάλι του να πέση απότομα στο στήθος του.

Όταν ο αστυνομικός κι' ο Καζίμιρ ήρθαν με το νερό, ήταν πιά άργά: ο βαρύνος Βάρνα είχε πεθάνει.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Η κομφή βίλλα της λεωφόρου των Ακακίων είναι απόψε κατάφωτη. Μέσα σ' ένα στενό κύκλο καλεσμένων έγιναν οι γάμοι του Καζίμιρ Κόστ με την Γκρέτα Λοντόφσκου.

Ποτέ νύφη πιά αθέρεια δεν ώδηγήθηκε στο βωμό από πιό υπερήφανο γαμπρό. Η αυστηρή και σκεπτική έκφραση του Καζίμιρ έχει σήμερα υποχωρήσει σ' ένα χαμόγελο ευτυχίας και χαράς. Θέλει κι' όλοι να είναι ευτυχισμένοι και χαρούμενοι γύρω του και είναι ικανοποιημένος γιατί το κατώρθωσε. Όρθη σε μιά άκρα της σάλλας, ντυμένη με μιá άραχνοϋφαντη μουςσελίνα και με τα ξανθά της μαλλιά κάνοντας φωτοστέφανο γύρω από το λεπτό της πρόσωπο, ή Άνναμπέλλα στέκει άμέτοχη σ' όλον τον χαμόσυνο θόρυβο της γιορτής. Της φαίνεται πως ζή σ' όνειρο. Μά μήπως κι' ένα όνειρο δεν ήταν όλη ή ζωή της ως τα σήμερα. Ένα όνειρο κακό, ένας επιάλλητος όσο βρισκόταν στα χέρια της Όνωρίνας, κι' ένα όνειρο όρατο, τώρα τελευταία, από τότε που γνώρισε τους φίλους της, από τότε που συνήνησε την Γκρέτα. Αυτή δεν ήταν που έριξε λίγο φως στη δυστυχισμένη της ζωή, αυτή δεν της γνώρισε τον Καζίμιρ, τον προστάτη και τον σωτήρα της;

Η αλήθεια είναι πως μιá στιγμή είχε άμφισβάλει γι' αυτήν, την είχε νομίσει για έχθρά της. Ήταν όταν κλεισμένη στη βίλλα του βαρύνου Βάρνα την είχε ιδεί μιá μέρα να μπαίνει στον κήπο και να τον διασχίζει ξένοιαστη και αδιάφορη. Στην αρχή νόμισε πως έρχόταν να τη σώσει μά όταν είδε το ύφος της, όταν είδε πως πέρασε ή ώρα και κανείς δεν έρχόταν να της άνοίξει την πόρτα τότε νόμισε πως ή Γκρέτα βρισκόταν σε συνενόηση με τους έχθρούς της, πως ίσως είχε βοηθήσει να την κλέψουν. Και τότε γονάτισε στο κρεβάτι της και έκλαψε πικρά και δεήθη-

κε μ' όλη της την καρδιά να πεθάνη. — Τί σκέπτεσαι, Άνναμπέλλα; άκουσε έξαφνα μιá φωνή δίπλα της. Γιατί έτσι άφηρημένη.

Ήταν ο γαμπρός, ο Καζίμιρ Κόστ. Βλέποντας το άκτινοδόλο του χαμόγελο ή Άνναμπέλλα ένοιωσε να σκορπίζουν όλες της οι μελαγχολικές σκέψεις. Χαμογέλασε κι' αυτή και είπε:

— Ω, τίποτε, κύριε Καζίμιρ. σκέπτομαι πως είμαι πολύ ευτυχισμένη.

Κι' ήταν αλήθεια ευτυχισμένη. Συνοδευμένη από τον Καζίμιρ που ήταν τώρα κηδεμών της κι' από την Γκρέτα Λοντόφσκου είχε πάει κι' είχε επισκεφθεί το σχολείο όπου μεθαύριο θα έμπαινε έσωτερική. Το έβλεπε και δεν πίστευε τα μάτια της. Αυτή ή φτωχούλα Άνναμπέλλα που ως τώρα πουλούσε κάρτες στους δρόμους θα κατοικούσε σ' αυτό το θαυμάσιο κτίριο με τις τόσες άνεσεις, με το άπέραντο πάρκο; Θα μάθαινε τόσα όρατα πράγματα, θα είχε φίλες της αυτά τα πρόσχαρα κι' ευγενικά κοριτσάκια; Δεν θα κρύωνε πιά, δεν θα πεινούσε, δεν θα ήταν ντυμένη στα κουρέλια;

Κι' όπως ήταν κι' αυτή ευτυχισμένη ήθελε να κάνει κι' όλους γύρω της. Ο Καζίμιρ κι' ή Γκρέτα δεν χρειάστηκαν τη δική της παρέμβαση. Βρήκαν την ευτυχία τους μόναχοί τους. Μά ο φίλος της Ριχάρδος έγκατέλειψε πιά όριστικά το πάγγελο του έφημεριδοπώλη και μεθαύριο μπαίνει κι' αυτός σ' ένα από τα καλύτερα κολλέγια, για να γίνη άργότερα άεροπόρος. Για την ώρα αυτό είναι τ' όνειρό του. Μιá στιγμή σκέφθηκε να γίνη ντέτεκτιβ σαν τον φίλο του τον Καζίμιρ, μά ή κατάκτηση των αθέρων τον τραβάει περισσότερο.

Η Άνναμπέλλα δεν έέχασε ούτε τον Φαντόνι, τον άνθρωπο με την ξανθή κούκλα. Ύστερα από πολλές προσπάθειες ο Καζίμιρ κατώρθωσε και τον βρήκε, του είπε πως ή Άνναμπέλλα πήρε πάλι το όνομά της και την περιουσία της και τον ρώτησε ποιá θα ήταν ή επιθυμία του. Κλαίγοντας ο παλιός συνέννοχος του Βάρνα είπε πως δεν είχε άλλο πόθο παρά ν' αποκτήσει ένα μικρό κτημάκι για να περάσει τα τελευταία χρόνια της ζωής του, κι' ή Άνναμπέλλα πρόθυμα του έδωσε τα μέσα για να τ' αγοράσει.

Όυτε την Όνωρίνα έέχασε, άς πέρασε τόση δυστυχία κοντά της. Της έστειλε κι' αυτής χρήματα άρκετά για να άνοίξει ένα μαγαζάκι, της ζήτησε όμως να μην την ξαναδεί στα

μάτια της και αν είναι δυνατόν να πάη να εγκατασταθή σε μιá άλλη πόλη.

— Δεσποινίς Γκρέτα, δεσποινίς Γκρέτα, άντήχησε έξαφνα ή φωνή του Ριχάρδου.

Μόλο που ή Γκρέτα έχει γίνει τώρα και μιá ώρα κυρία Κόστ ο μικρός δεν μπορεί ακόμη να συνειθίση να την φωνάζει με το καινούργιο της όνομα.

Η νύφη γυρίζει και τον κοιτάζει χαμογελώντας.

— Τί είναι, άγόρι μου;

— Ω δεσποινίς, δεν πρέπει και ο καυμένος ο Λύκος να χαρή σήμερα μαζί μας. Άκόμη δεν έχει τραταρισθί τίποτε.

— Και βέβαια, λέει ο Καζίμιρ

γελώντας και βάζοντας μπροστά στο Λύκο υπέροχο παγωτό βανίλλια. Όχι μόνον πρέπει να γιορτάσει μαζί μας ο Λύκος, αλλά πρέπει και να άμειψθί κιόλας. Γιατί αυτός ήταν ο κυριότερος βοηθός μας, αυτός με το αστυνομικό του ένστικτο μάς βοήθησε ν' ανακαλύψουμε την Άνναμπέλλα κι' αυτός τέλος μάς βοήθησε να διαλευκάνουμε το μυστήριο της ξανθής κούκλας. Είς υγείαν λοιπόν του ντέτεκτιβ Λύκου.

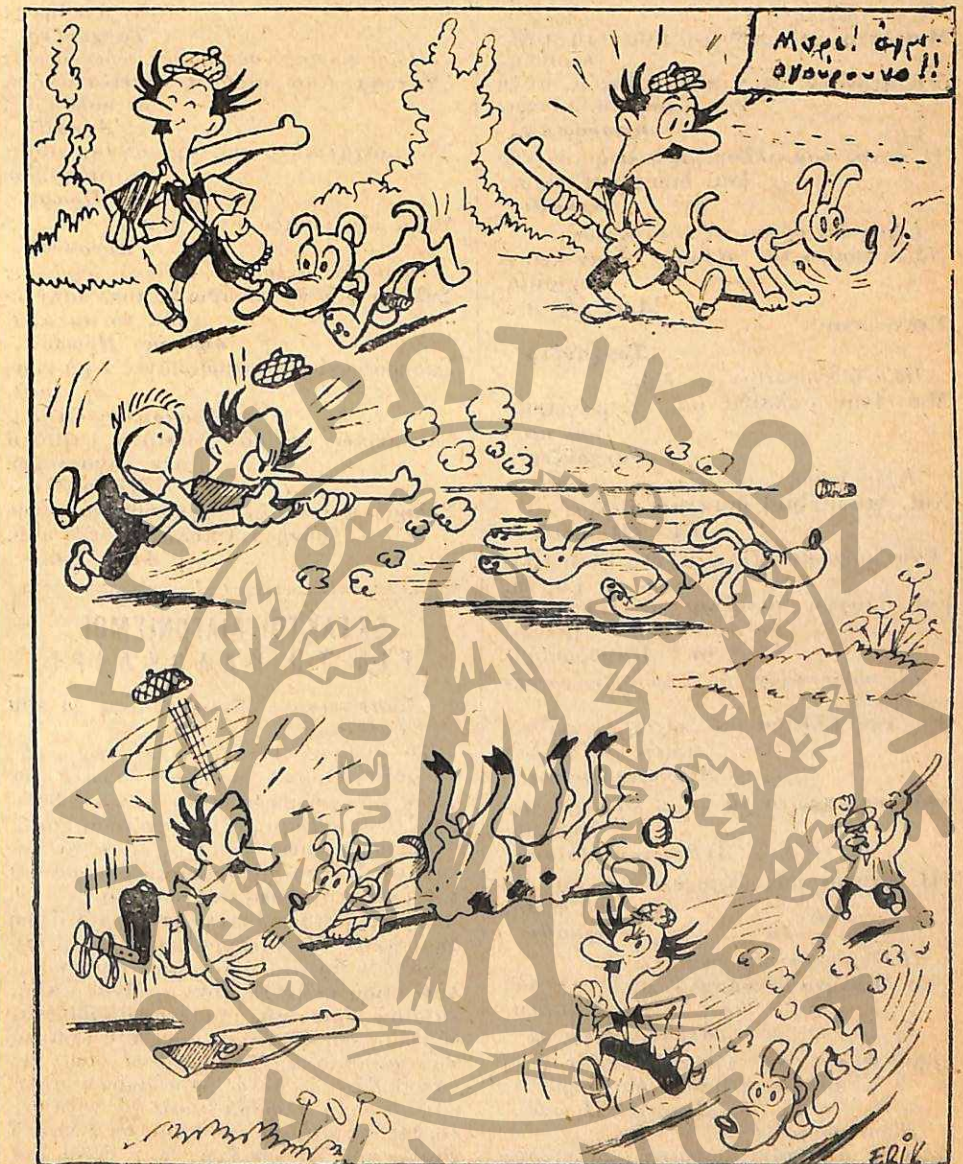
— Είς υγείαν.

Και μέσα στο γενικό πανδαίμονιο, τα γέλια και τις φωνές ο Λύκος βρίσκει ευκαιρία και άρπάζει από μόνος του ένα δεύτερο γλυκό.

ΤΕΛΟΣ

KIMON AKIADIS

ΟΤΑΝ Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΔΕΝ ΒΛΕΠΗ. . . ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ 5 ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑ ΛΟΓΙΑ

— Μπε! άγριογούρουνο! — Ω, δυστυχία! ήταν ή γελάδα της κυρα-Παγώνας!

Η Διαγωνισμοῦ σήμερα εἶμαι λακωνική, γιατί καὶ σὺ μοῦ γράφεις λίγα.) **Γεώργιον 'Αθ. Παπαθανασόπουλον** (οἱ λύσεις σου ἀπαράδεκτες· μὰ δὲν ξέρεις τοὺς ὅρους; πρέπει νὰ εἶναι γραμμένες σὲ ἰδιαίτερο χαρτί λύσεων, ἀπ' αὐτὸ πού πούλῃς στὸ γραφεῖο μου· θὰ γράφω λοιπὸν μὰ θεομίδα—δρ. 4,50—θὰ ξαναγράψω σ' ἕνα φύλλο αὐτὲς τίς λύσεις, θὰ μοῦ τίς ξαναστείλῃς καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃς.) **Σκυριανόπουλο** (λυήθηκα πού δὲν μπόρεσες νὰ ῥθῃς καὶ στὸ γραφεῖο μου· ἄλλη φορά, ἔ; σὺ ἀπῆντησα, νομίζω, καὶ στὸ προηγούμενο γράμμα σου· τώρα περιμένω ἀπὸ τὴ Σκύρο.) **Δοξαμένο Νηοί** (θεύτερος στὰ λατινικά δὲν εἶναι λίγο, μπράβο· ἐπίσης καλὰ θὰ πῆγες καὶ στὰ ἄλλα μαθήματα· σὲ 'Αποτελέσματα τῶν Εὐσημῶν μόνο ὅσοι στέλνουν Στατιστικές παίρνουν Εὐσημία· τῶν ἄλλων εἶναι τὰ περσινά; πού δὲν λογαριάζονται.) **Δέοντα Τολστόϊ** (δὲν ἀμφιβάλλω πὼς ἀποτελέσματα θὰ εἶναι πολὺ καλὰ· χαίρω πολὺ πού σὺ ἄρσες ὁ τόμος μου τοῦ 1902, ἀλλὰ τὸ ἴδιο θὰ σὺ ἄρσες ὁ ποῖον κι' ἂν ἀγόραζες· τώρα πού τελειώσες, περιμένω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.) **Δευκοπεργιώτην, Κερίμάν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς δεῖξαι μετὰ τὴν 10 'Ιουλίου θὰ πᾶντῇ στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Σεπτεμβρίου.

431. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις, ἀπλούστατα, Μὲ γεωμετρικὸ

"Αν συνδυάσῃς σχῆμα,

Θὰ κάμῃς κληρικὸ

"Οπὺ συνήθως στέκεται

"Απέξω ἀπ' τῷ γίῳ Βῆμα.

Βασιλεῖσα Νεφερίτι

432. Στοιχειόγραφος

Πολίτης κάποιον κράτους

Ποῦχει μεγάλη εὐγένεια,

"Αν χάσῃ τὸ κεφάλι,

Θὰ χάσῃ καὶ... τὰ γένηα.

"Ηλιοπερίχυτη

433. Αναγραμματισμός

Μία θεὰ μὲ τὸ μικρὸ της

— Γιατί ἔχει καὶ μεγάλο —

"Αν τὴν ἀναγραμματίσῃς,

Τί μαγεῖα κι' ἀνθηρότης

— Τὸ λατρεύεις χωρὶς ἄλλο —

Εἶν' αὐτὸ πού θὰ νικῇς!

Λένα Χάρη

434. Μαγικὴ Εἰκὼν ἀνεὺ εἰκόνας

— Παιδί, ὅς πᾶμε κάτω· ἀκεί

Νὰ τρέξουμε πὺλ λεύτερα.

— Μὰ πού, κυρὰ Βασιλική;

— Δὲν τᾶκουσες; τὸ ἀνέφερα.

"Ηλιοπερίχυτη

435. Χειρόμυλος

Καθέτως οἱ σταυροὶ μέγας
φιλόσοφος, οἱ ἀστερίσκοι
ἀντωνυμία. Ὁρίζοντις ἐκ
τῶν ἄνω κατὰ στίχον: με-
γάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου,
φωνῆεν, ἄγρον ἔωον, χρο-
νική μονάς, φωνῆεν, μὴν,
γράφει στίχους, μεγάλην
ἐπιστήμη.

Λοχαγὸς Ντρεῦφους

436. Κρυπτογραφικόν

1234567 = Ἀδελφὴ τοῦ Φοῖβου.

2151 = Πόλις τῆς Γραφῆς.

31217 = Ἀρχαία πόλις.

4251 = Διὰ τὰ πλοῖα.

5161 = Θεά.

6267 = Θεά.

71512461 = Πόλις τῆς Γραφῆς.

Φυσιολατρί

437—442. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμενα λέξεις ἔχουν ὅλαι ἀπὸ ἓν γράμμα κοινόν—τὸ πτερω-
τόν—τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ πρῶτον εἰς τὴν
πρώτην, δεῦτερον εἰς τὴν δευτέραν,
τρίτον εἰς τὴν τρίτην καὶ οὕτω καθε-
στῆς:

Μαθητὴς τοῦ Σωκράτους—θεὰ τῆς
νυκτὸς—Ἀρχαῖος λυρικὸς ποιητὴς—
Βαλκανικὴ πρὸς εὐνοῖα—Ἑργαλεῖον
τῆς μάμης, τὸ ὁποῖον κρατεῖ καὶ ἡ
Μοῖρα—"Ἠπειρος.

Λευκὴ Καμέλια

443. Ἀκροστιχίς

Τὰ τελικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζη-
τούμενων λέξεων ἀποτελοῦν μυθικὸν
κιθαρωδόν:

1, "Ἠπειρος· 2, Πτηνὸν τῆς αὐλῆς·
3, Πρόθεσις διούλλαβος· 4, Ἀρχαία
ποιήτρια· 5, Χρονικὴ μονάς.

Λοχαγὸς Ντρεῦφους

444. Φωνηεντόλιπον

λγ - * - ψχ - μ - τυ - κρν

Λευκὴ Καμέλια

445. Γρίφος

νὰ εβεβ εβ εβεβεβ
νὰ νὰ εβ εβ εβ εβ
τ' εβεβ εβ εβ
νὰ νὰ εβ εβ εβ
νὰ εβ εβ εβεβεβ
Λευκὴ Καμέλια

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 18.

225. Φασιανὸς (φᾶ, σῖ, ἄν, ὤς) —

226. Σάμος—ἄμμος — 227. Μῆς—μῦς. —

228. Οὐραγονάη—Παραγονάη.

229—233. Διὰ τοῦ Ο: Πόρος, τόνος,
μόνος, φόνος, ναός.—234:

Ρ Ι Σ 235. ΓΗ-
Ρ Ο Υ Σ ΡΑΣΚΩ Α-
Ρ Η Ν Ο Σ ΕΙ ΔΙΔΑ-
Ρ Ο Μ Β Ο Σ ΣΟΜΕ-
Ρ Ω Μ Α Ν Ο Σ ΝΟΣ(γ[αλ]ῆ
Ρ Ι Χ Α Ρ Δ Ο Σ ο[ρ]ο[ι]α, Σκω-
Ρ Ι Ν Ο Κ Ε Ρ Ω Σ [ε]ι[α], εἰ[δ]ή[ι],
Ρ Ι Ν Ο Τ Μ Η Τ Ο Σ Δι[δ]ώ[ι], δά-
[ε]ι[ς], κό[μ]η[ι]

μέ[λι], νό[σος]). — 236. Σοφίς ὁμιλῶν
καὶ τὸς ἀποβῇ σοφός. — 237. Ἐν τῷ
κόσμῳ θλίβιν ἐξετε (ἐν τῷ Κῶς, Μοῦ
λίψ ἦν, ἐξ ε τε).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλὰ στοι-
χεῖα δρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τμήμα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις μετὰ πᾶσα δὲ στοιχεῖα
δρ. 1 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1, 50. Ὁ χωριστὸς
στίχος δρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρῶν τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΛΗ'—563]

Ἰσμα, Ἀμάραντος Δόξα, εὐχαριστῶ πᾶ-
ν πολὺ γιὰ τίς εὐχάς σας.

Ζακυνθινούλα

[ΛΗ'—564]

Ριγολέττο, καλὴ μου φίλε, κάποιος φαν-
τάσθηκε ὅτι ἀποτελεῖται... ἕνα (!)
πρόσωπο!!! Ἀλλὰ πόσο ἄητο ἔχει!..
(Διάπλasis: Βεβαίωτατα.)

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΛΗ'—565]

Δοξαμένο Ἀκρωτήρι, θέλεις νὰ γνωρι-
στούμε; Μένω στὸ Εὐλόκατρο.

Κυκλῶν

[ΛΗ'—566]

Γαπητὴ Νινέττα, ἡ μεγάλη μετριο-
φροσύνη γιὰ τὸν ἐαυτοῦ σου σ' ἔκανε ὑ-
περβολικὴ στὰ λόγια σου γιὰ μένα. Πόσο
πρέπει νὰ εἶναι εὐγενικὰ ἡ ψυχὴ σου!
Περιμένω.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[ΛΗ'—567]

Λίαν προσεχῶς προκηρύσσεται Μέ-
γας Διαγωνισμός.

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΛΗ'—568]

Βιολέττα, χρόνια πολλά γιὰ τὴν γιορτὴ
Βοσ. Βαρόνος Δελλακάρσερης

[ΛΗ'—569]

Ραδιοηλεκτράφημα: Αἰσιῶς ἀφίχθη
Ἀθήνας. Στόπ! Ὑγεῖα βγαίνει εὐνοϊ-
κῶς. Στόπ!... Εἰς τὸ ταχέως ἐπανιβεῖν.
Στόπ!...

ΣΥΡΙΑΝΟΣ

[ΛΗ'—570]

Ράδιο Ἑλλάς! Προσοχή!... ἐπὶ τὰ ἱ-
σχνῇ σου! Στίς συναδριάσεις... μιλάτε
σιγώτερα!... Ὑπάρχει Κατάσκοπος στὸ
Ἑλληνικὸ! Ἄν καὶ... δὲν χρειάζεται με-
γάλη κατασκοπεῖα γιὰ σὲς. Πάντως τιμὴ
σας νὰ σὲς παρακολουθοῦν οἱ...

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΗ'—571]

Ἰ δεοποινίδες Παπαγγελῆ, Σδάρνα καὶ
Ἀσια μετὰ τὰ πολυχρώμα μπανιέρα των,
κινῶν τὸν θαυμασμὸν τῶν λουομένων στίς
δρασδουστές πλάς τῆς Σύρου (Τάλαρο; (!)
Βγγγελίδη (!); Ὑδραϊόπουλο

[ΛΗ'—572]

«ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΝ» Διαπλα-
σώκοις, τρέμεις! Φρέντερικ Μάρς
= Κλεόππας, Βίλλυ Φρίτς = Σαχίνης, Ἄν-
τολφ Βόλμπρυκ = Βάρης, Ἀρλεκίνο = Γαδα-
λᾶς, Ἀτρήτης = Καθαλλάρης = Πουσκού-
ρης, Ἀναδυομένη = Μητοιζώτα, Ἑλληνίς
= Σακελάρη. (Ἐπεται συνέχεια.)

«ΑΤΘΙΔΕΣ»

[ΛΗ'—573]

Γαπητὰ Διαπλασάπουλα: «Ἀστέρης»,
«Ἀνοικτόκαρδοι», Νταρί, Ἀνδραλού-
ζα, Μερσεντές, Αἴτσα, Ὀπλιγκαντιώ, Βαλα-
ντίν, Λεῦλα, Λυγερή, Ἀγκάθι, Μπετσεβαν,
Ἀφρόσσα, Ἀττὴ Ἰράμ, Εὐάνα, Λευκὴ, Λο-
ρελάτ, Λαμαρτίνο, Βραϊλιάν, «Κατάσκο-
ποι», «Ἀτθίδες» καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ Δια-
πλασάπουλα, περιμένουμε μετὰ πεποιθή-
σεως ὑποστήριξιν. Διευκρινίσεις: «Ὅποιος
βραβεύθῃ ἔστω καὶ σὲ ἕνα διαγωνισμὸν θὰ
λάβῃ ὄφρυ. Ὑποστηρίξατε!!! Ὑπενομι-
ζομε δι' ὀφρυον: [ΛΗ'—78].

ΡΑΔΙΟ ΕΛΛΑΣ

[ΛΗ'—574]

Βέρθερ, τί γίνεσαι; Ἀναποδίδεις; —
Τρελλὴ Νσότης, ὀγαίνω. Γιατί τόσο
καὶρό χάθηκες; — Ζανθὴ Ἑλληνοπούλα

[ΛΗ'—575]

Λευκὴ Καμέλια, σὲ βεβαίῳ εἶσαι ἀνα-
τανόητη. Πάντως σὺ ἔκανα τὴν χάριν
πού ζήτησες.

Κατάσκοπος «33»

[ΛΗ'—576]

Διαγωνισμός «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑΣ».
Ἀ Προκηρύσσεται διμηνος τριδραχμὸς
φιλολογικὸς διαγωνισμός. Θέμα: Ἐλευ-
θερο. Βραβεῖα Τρία: Φωτογραφικὴ μη-
χανὴ (Κόντακ) καὶ δύο βιβλία. Δ/σις:
Δ. Μακρόπουλον, Ἐνωσιν Συνταρισμῶν,
Κιάτον. Διαπλασάπουλα—εὖ ὑποστηρίξατε!

[ΛΗ'—577]

Στέφανος τῆς Δόξης, θερμὰ συγχαρητή-
ρια γιὰ τὸ πρῶτον βραβεῖον στήν ἔκτη.
Καλὴ πρόοδος καὶ στὸ Πανεπιστήμιον.

ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥΛΑ

[ΛΗ'—578]

Δοῦκα Ὀπλιγκαντιώ, γιατί τόσο σιωπῇ;
Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου, ποῖά ἡ νέα σου
Δ/σις; Λωρέττα Γιούγκ